

Րաֆֆի

Բանաստեղծի վիճակը

Այդ ախտաբորբոք ոգևորությամբ
Պատանի, ո՞ր ես դու հափշտակված,
Արդյո՞ք դեպի երկինք քո միտք սրաթռիչ
Եթերս ճախրելու կոչում է աստված:

Հրեշտակաց հետ հրճվում ես դու,
Եվ մոռացել ես քո բոլոր շրջան,
Քո հոգեգրվարձ այդ ցնծությունը
Չունի բնավ վերջ ու ո՛չ յուր վախճան:

Այդ ոսկի ժամուց բուպեք սրբազան,
Այդ խորհրդական գբադմունք հանդարտ,
Արհամարհանք ծաղրում է խուժան,
«Չունի, ասում է, դա նախանձ կամ դարդ»:

Տե՛ս, որքան անհոգ, հիմար է այս մարդ,
Թեև նա չունի հաց և ապրուստ:
Արբըված է միայն յուր ցնորքներով,
Եվ թափառում է մերկ և անհագուստ:

Բայց գո՛հ է քո սիրտ աշխարհի փառքին,
Քեզ չէ՛ հրապուրում կյանքի ճոխություն.
Եվ ո՛չ հարստի մամոնի սերը
Դառնացնում է քո աղքատություն:

Դու նվիրված ես քո ազգի օգտին,
Եվ նորա շահուն, հաստատուն ուխտով,
Չոհեի ես նրան քո կյանք և վաստակ,
Բոլոր գոյությամբ և քո չար բախտով:

Իսկ այդ սրբազան գոհաբերություն
Ինչո՞վ վարձատրեց ազգը քո պաշտոն,
Նա դրե՞ց արդյոք որևիցե գին
Քո անգին գոհար խոսքերուդ զգոն:

Ո՛չ... հայիոյեց քեզ այն ապերախտը,
Չլացավ հարգանք և ոսկու քսակ,
Քո անգուգական ճգանց փոխարեն
Կապեց ճակատիդ նա փշյա պսակ:

Արհամարհելով ուսմկի չարություն,
Դու վրեժխնդիր չեղար, բանաստեղծ,
Քո քնար հնչե՞ց դարձյալ քաղցրաձայն,
Երգեցիր քո երգ անաչառ, անկեղծ:

Թըշվառ է, պոետ, քո կյանքը անգին,
Դու նմանում ես խեղճ թիթեռնակին,
Որ սիրահարված լուսով ճրագին,
Այրում է թևեր, փչում է հոգին: